

ESTELLE MASKAME

La nova novel·la de l'autora de *you*

ATREVEIX-TE A ENAMORAR-TE

ESTELLE MASKAME

ATREVEIX-TE A
ENAMORAR-TE

Fanbooks

Títol original: *Dare to fall*

© del text: Estelle Maskame, 2017

© de la traducció: Àlex Gombau i Arnau, 2018

© de la imatge de la coberta: Maria Teijeiro / Getty Images

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: gener del 2018

ISBN: 978-84-16716-76-0

Dipòsit legal: 26.050-2017

Imprès a Catalunya

Aquesta novel·la és ficció. Els noms, personatges i situacions narrades són producte de la imaginació de l'autora. Qualsevol semblança amb persones actuals, vives o mortes, situacions o localitzacions és pura coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

MAI NO HE ENTÈS per què el dilluns té tanta fama de ser el pitjor dia de la setmana. No hi estic gaire d'acord. Ho són els diumenges. Els diumenges són tan tranquils i avorrits que els he acabat odiant. Potser és perquè la meitat del poble va a missa al matí, mentre l'altra meitat prova de fer un rostit abans de deixar-ho córrer i, al capdavant, encarrega menjar per emportar-se. Aquest sol ser el cas de la meva família, si més no. O potser és perquè la meitat de la gent amb qui anem a escola són a casa afanyant-se per enllestir tots els treballs que han ajornat fins a l'últim moment, mentre l'altra meitat es passa tot el dia al Dairy Queen perquè no hi ha enlloc més on anar. Nosaltres som d'aquesta segona meitat.

—En vols un altre?

No m'he adonat que estava badant fins ara. Apartant la mirada de la taula, parpellejo un parell de vegades cap a en Holden mentre em redreço una mica al reservat. Ni tan sols he vist que s'ha aixecat.

—Què?

En Holden em mira i m'indica amb un gest del cap el granissat de cafè. Només en queden romanalles de gel fos.

—En vols un altre? —repeteix.

—Ah —dic—. No, gràcies. M'he quedat bé.

Quan es tomba i enfila cap al taulell per tornar a demanar per cinquena vegada aquesta nit, si fa no fa, em frego la cara amb la mà i llavors m'adono massa tard que duc dues gruixudes capes de maquillatge. Maleeixo entre dents i agafo el mòbil de la taula per obrir la càmera. Ara tinc els ulls empastifats amb cèrcols de rímel negre. Busco un tovalló i provo d'arreglar aquest desastre, però em sembla que només l'empitjoro.

En Will deixa anar una rialleta i li adreço una mirada des de l'altra banda del reservat. Mastega la palleta del seu batut de xocolata, però acota ràpidament el cap quan arrugo el tovalló per formar una bola i l'hi llenço.

—Qualsevol diria que tens ressaca —diu mentre s'arrepapa al seient, apartant-se els cabells dels ulls. No recordo l'últim cop que se'ls va tallar, però no hi ha dubte que li cal una bona esquilada.

—Només estic cansada.

Deixo anar un sospir i torno la meva atenció a la porqueria que s'ha acumulat a la nostra taula. Ho juro, l'únic que fem els diumenges és endrapar perquè no hi ha res més a fer en aquest poble. Almenys tenim mitja dotzena de gots buits, tres dels quals són meus, i la major part dels envasos de menjar són d'en Holden. Les terrines de gelat són d'en Will.

—T'has fixat qui hi ha? —comenta en Will, abaixant la veu. Ajup el cap i s'aboca una mica per damunt la taula cap a mi, adreçant subtilment una mirada intencionada per sobre la meva espatlla—. Em penso que és la primera vegada que la veig sortir.

A poc a poc, em moc al reservat i dono un ràpid cop d'ull rere meu, i aleshores la veig: la Danielle Hunter.

Al reservat que hi ha a la dreta de l'entrada, la Danielle seu amb les mans al voltant d'un got i els cabells negres caient-li sobre els ulls. És amb tres noies més, totes xerrant animadament, però la Danielle mira la taula, abstreta, com si estigués completament fora d'onda. Mentre l'estudio des de l'altra punta del restaurant, se'm forma un nus a la gola. És una sorpresa veure-la aquí. Poques vegades surt. A la Danielle Hunter no se la sol veure mai enlloc, llevat de l'escola.

—Bé —xiuxiuejo quan em torno a tombar cap a en Will—. Això sí que és nou.

Dono una altra ullada per damunt de l'espatlla a la Danielle, sentint-me estranyament intimidada per la seva presència. No ens hem parlat des de fa una eternitat i prego perquè no em vegi aquí, però m'intriga que sembli trobar-se tan sola.

Només desvio la meva atenció d'ella quan en Holden torna a la taula amb una altra hamburguesa, la tercera de la nit, i s'esmuny al meu costat dins del reservat. Ahir l'equip de futbol americà va perdre el partit contra Pine Creek, i ell està de mal humor, decebut pel seu rendiment, de manera que en Will i jo hem preferit no fer comentaris.

—L'última, ho juro —diu en Holden mentre li clava una bona queixalada, i jo el miro de reüll amb fàstic.

—I tant que sí —deixa anar en Will amb sorna. Em sembla que de vegades li agrada burxar massa en Holden, però sempre sense fer sang, i a mi em diverteix observar. Es repenja contra la finestra, amb els ulls tancats, i decanta el cap apartant-lo de nosaltres.

Agafó el mòbil per mirar l'hora mentre en Will s'endormisca i en Holden devora aquesta hamburguesa indecent seva. Són dos quarts de deu passades i l'encarregat no trigarà a voltar pels reservats fent fora tothom per així poder tancar. Dono un petit cop de colze a en Holden.

—Deixa'm sortir un segon. —Sense parar d'aferrar ni un sol instant l'hamburguesa, en Holden aparta mínimament les cames a contracor cap a un costat per deixar-me passar. Sospirant, li pico suaument el bíceps—. I para de castigar-te —li dic, trencant el pacte que he fet amb en Will. La temporada de futbol americà acaba de començar; no em veig aguantant mesos i mesos aquest Holden rondinaire cada cop que l'equip perdi un partit. Li agafen rampells cada temporada, però sembla que aquest any la cosa és encara pitjor. Amb prou feines ha dit un parell de paraules en tota la nit—. Divendres jugueu contra Broomfield, oi? Segur que guanyareu el partit, tios! —li asseguro mentre m'esquitllo fora del reservat.

En Holden arronsa les espatlles. I m'adreça un petit somriure amb desgana.

—Ja ho veurem —diu.

—Uix, que xerraires estem —replico, fent rodar els ulls.

En Will exhala un sospir i obre un ull, tot i que no es mou ni un mil·límetre.

—Broomfield tampoc és tan bo, oi? Per tant, qui sap si aquest cop atraparàs una bona passada.

Mentre tanca l'ull de nou, somriu. En Holden aprofita l'oportunitat per llançar a en Will l'embolcall de l'hamburguesa, convertit en una bola, i encertar-li de ple al front.

—Atrapa tu aquesta, bocamoll. —I fa un somriure dentut.

Idiotes.

Els deixo tots dos fent el ximple i em dirigeixo als lavabos. Com més s'acosten les deu de la nit, més buit està el Dairy Queen, tot i que encara hi ha pena de l'escola prenent alguna cosa. Quan l'encarregat ens fa fora, s'ha acabat el bròquil: no podem anar enlloc més que a casa. Dedico un breu somriure a la Jess Lopez i un «ei» quan passo per la seva taula, però està amb unes noies que no conec gaire i, per tant, no m'aturo a parlar.

Al contrari, continuo cap als petits lavabos i em tanco en un dels estrets compartiments. Mentre sóc allà dins, envio al papa un missatge ràpid per fer-li saber que tornaré a casa d'aquí a una hora, resignada al fet que el diumenge pràcticament s'ha acabat. Torno a ficar-me el mòbil a la butxaca dels texans mentre obro la porta tot empenyent-la. Se m'atura el cor una fracció de segon quan, en alçar la vista, gairebé topo amb una persona que hi ha plantada davant les piques. No havia sentit

entrar ningú, i tan bon punt m'adono que és la Danielle Hunter, em quedo glaçada. Em dóna l'esquena, però els nostres ulls es troben al reflex del mirall.

No he creuat més d'un parell de paraules amb la Danielle des del curs passat. Amb prou feines l'he vista i, quan ho he fet, no he sabut reaccionar ni què dir en cap moment. Així doncs, no dic res tampoc. Què se suposa que li has de dir a algú que està de dol per la mort dels seus pares? No ho sé. No ho sap ningú.

Però ara mateix no puc abaixar la vista a terra i continuar el meu camí com faria en qualsevol altra circumstància. De sobte, prenc consciència de com és d'estret aquest lloc i que ella m'observa amb aquells ulls blaus seus. Contrasten tant amb la novetat dels seus cabells negres com l'atzabeja, que no acaben d'encaixar gaire. El seu rostre és inexpressiu, sense emocions. M'empasso saliva amb dificultat i m'esquitllo a la pica més allunyada. Obro l'aixeta, contemplant-me les mans com si fos un autòmat mentre l'aigua m'esquitxa la pell. Dic alguna cosa? Sé que ho hauria de fer, però no sé què dir ni com fer-ho. Sento que se m'encén la cara per la pressió que suportó mentre em debato sobre si és el moment o no de dir per fi alguna cosa a la Danielle Hunter. Sempre he volgut tornar a parlar-li, però mai no m'hi he atrevit.

Li torno la mirada al mirall i veig que encara m'està observant. Doncs endavant. Li diré alguna cosa i ho faré ara mateix, abans que m'ho repensi. Amb tot el valor que puc arregar, m'obligo a mirar de fit a fit la Danielle. El somriure que se'm dibuixa als llavis figura que és

normal i sincer, però m'hi esforço massa i ella ho sap.

—Hola, Dani —dic. Pronunciar el seu nom em posa la pell de gallina—. Que maco veure't sortir.

La Danielle entretanca els ulls i jo noto com se m'esborra el somriure lentament perquè sé que pot endevinar la realitat que s'amaga rere la meva expressió. La miro com la mira la majoria de la gent: amb llàstima. Hi ha un apunt de sorpresa als seus ulls blaus pel fet que li hagi parlat, però no diu res en resposta. La mirada de desaprovació vacil·la lleument mentre torna a observar-se al reflex del mirall, agafant-se a la pica.

El seu silenci és pitjor que qualsevol altra reacció, perquè ara no estic segura de com reconduir la situació. He fet el que havia de fer: li he dit que era maco veure-la sortir. És el que se suposa que li he de dir, però no sembla que li hagi fet gaire gràcia. El seu rostre es mostra tan inexpressiu, tan buit, que resulta impossible d'interpretar.

Ha estat un any dur per als Hunter, i tot el poble de Windsor ho sap. Jo mateixa he estat testimoni del canvi radical que ha sofert la Danielle, del daltabaix que ha viscut, de l'enorme impacte que li ha comportat la mort dels pares. Recordo quan duïa els cabells el triple de llargs, quan li formaven ondes rosses sobre les espatlles, quan sempre estava ruboritzada, quan la seva riallada escandalosa era famosa a totes i cadascuna de les classes. No és la mateixa noia que ara fa un any, però qui la pot culpar? Ningú ha oblidat la tragèdia dels Hunter i ningú sap com tractar els que han quedat vius. Sobretot jo.

El problema és que no només he estat evitant la Da-

nielle des de fa un any. També he estat evitant el seu germà. En Jaden, el segon bessó dels Hunter, que encara em somriu cada cop que em veu. En Jaden, amb qui no tinc la valentia d'aturar-me a fer-la petar. En Jaden, amb qui ja no sé com comportar-me. En Jaden, que m'espanta que hagi canviat tant com la seva germana. No tinc el valor de fer-me de nou amb cap dels dos. No puc afrontar la por constant de dir el que no toca. No puc suportar els efectes que deu haver tingut una pèrdua tan devastadora sobre aquests germans. I no és pas que no ho vulgui fer. «Carai, si ho vull». Però és que... no puc.

Amb les mans molles, tanco l'aixeta i me les eixugo apressadament als texans. Provo de mirar la Danielle un altre cop, tot i que ara no li puc sostenir la mirada. S'assembla molt a en Jaden. Continua sense dir ni piu, i el moment de respondre es perd, de manera que sé que sóc jo qui ha de dir alguna cosa. Em neguiteja la idea d'esmentar el seu germà, però m'empasso la por i muscito molt baixet:

—Com li va, a en Jaden?

No sé com li va perquè no l'hi he preguntat, tot i saber que ho hauria d'haver fet. Temo que la resposta no sigui cap altra que «bé» o «anar fent». Per això espero sense alè i les celles corrugades amb un gest de solidaritat.

La Danielle decanta el cap immediatament i el serrell li cau sobre els ulls.

—Per què ho preguntes? —respon en veu baixa, i el seu to a la defensiva m'agafa desprevinguda—. Tampoc és que t'importi.

Li torno la mirada, astorada per les seves paraules. Fa un any, la Danielle i jo érem amigues. Solia fer bromes sobre si en Jaden i jo ens casaríem algun dia; tècnica-ment érem germanes, i ella sempre havia volgut tenir una germana. El que no li vaig dir mai és que jo també sempre havia volgut tenir-ne una.

—Dani...

—Perquè, si de debò t'importés —diu flegmàtica-ment, tombant-se del tot cap a mi—, m'hauries fet aquesta pregunta fa un any quan... —la veu se li apaga a mitja frase, però jo ja sé què anava a dir. M'anava a dir que, si de debò m'importés, hauria d'haver preguntat com els anava fa un any, quan els seus pares van morir.

—Dani... —Faig que no amb el cap i m'hi acosto una passa. L'últim que esperava fer aquesta nit era consolar la Danielle Hunter als lavabos del Dairy Queen—. Ja saps que sí que m'importa.

—Doncs tens una manera molt curiosa de demostrar-ho, MacKenzie —replica en un to més suau. Torna a girar-se cap al mirall i s'aparta el serrell dels ulls; llavors allarga la mà cap a la porta. Tot i això, s'atura i em torna a mirar per damunt l'espatlla abans de marxar remugant—: Diré a en Jaden que has preguntat per ell.

En aquest moment, mentre observo com se'n va la Dani, les seves paraules pengen enlaire i em sento la persona més insignificant del món. No sé per què m'he quedat tan parada. Tampoc m'esperava que em tractés com abans, perquè jo no la tracto pas com abans, però potser per això mateix he estat somiant aquest moment des de fa tant de temps. Sabia, des de l'instant que vaig apartar els

Hunter de la meva vida, que les coses serien diferents entre nosaltres per sempre, però no tenia cap altre remei.

No vull que en Holden i en Will es preguntin on m'he ficat; per tant, després de respirar fondo, surto dels lavabos i torno al nostre reservat. Em fixo que pràcticament tothom ha marxat, llevat de nosaltres i el grup de la Dani, tot i que sembla que es preparen per anar-se'n. Clavo un petit cop de colze a en Holden tan aviat com arribo, instant-lo a desplaçar-se més enllà al seient per seure de nou al seu costat. Tinc la cara vermella.

La meva incomoditat deu saltar a la vista, perquè en Will es redreça de seguida al seient.

—Què et passa? —demana.

—Acabo de parlar amb la Danielle —els explico amb un fil de veu—. És la primera vegada des que... —Ni tan sols ho puc dir en veu alta. Els miro ràpidament a l'un i a l'altre, tractant de copsar les seves reaccions. En Holden arruga el front i s'aparta de mi, inclinant-se cap a la finestra i dirigint la seva atenció a l'aparcament, mentre que en Will sembla encuriós.

—Has parlat amb ella? —pregunta, per aclarir si m'ha sentit bé.

—Ho he hagut de fer. La tenia just al davant. —Poso els colzes sobre la taula i m'agafo el cap amb les mans, tancant els ulls i deixant escapar un gemec ofegat. L'última persona amb qui esperava heure-me-les aquesta nit era la Danielle Hunter, i, sens dubte, no volia que els lavabos del Dairy Queen fossin el lloc i el moment per tornar-hi a parlar per primer cop. Tant de bo li hagués dit alguna cosa més, o almenys alguna altra cosa—. No

em suporta, n'estic segura —remugo entre els palmells.

—Dona... —mussita en Will. Arrossega les paraules amb un gest prudent, i jo torno a aixecar el cap lentament per mirar-me'l—. No pots esperar que no ho faci... Al cap i a la fi, tampoc és que sàpiga per què la vas deixar de banda.

—Això no ajuda gens —s'hi fica en Holden, apartant el cap de la finestra novament—. És clar que ella els defuig, com fa tothom. I, a més, no ho fa amb crueltat. —Em mira de reüll, buscant la meva aprovació—. De vegades, es fa el que s'ha de fer. Oi, Kenzie?

Només puc assentir i prou.

Abans que en Holden o en Will puguin afegir res més, l'encarregat apareix del no-res davant del nostre reservat per demanar-nos educadament si podem tocar el dos, perquè vol començar a endreçar l'establiment abans que tanquin d'aquí a deu minuts. En mirar al voltant, m'adono que som els únics que encara som al local.

Agafem les nostres coses i enfilem cap a l'aparcament, on ens espera el Jeep Renegade vermell brillant d'en Will. L'hi han donat aquest matí i l'acabat de la pintura resplendeix sota els fanals, però en Holden fa cara d'enfadat mentre recorrem el pàrquing. Els pares d'en Will són molt rics, mentre que els d'en Holden estan endeutats. Van vendre el cotxe del fill la tardor passada i ara es veu obligat a comptar amb en Will igual que jo. La mama em deixa el seu cotxe de tant en tant, però no és el mateix.

Em demano el seient de l'acompanyant i m'hi enfilo ràpidament tancant la porta rere meu abans que en Holden me'l pugui disputar. La seva mala cara s'intensifica,

de manera que li ensenyo la llengua mentre en Will puja al seient del conductor. Automàticament, allargo la mà cap al botó de la calefacció i l'engego. Ara que som al setembre, les nits de mica en mica comencen a tornar-se més fredes a mesura que s'acosta la tardor. En Holden puja al seient del darrere, però fa més de metre vuitanta i, malgrat que aquest cotxe és enorme, s'ha d'encongir una mica. Sempre m'ha semblat molt graciós que el cap li toqui al sostre.

A Windsor no hi ha gaires diversions a aquestes hores del diumenge. La majoria dels llocs estan tancats i pràcticament tothom és a casa. Les nits són més fosques i més fredes. Demà al matí tenim classe. S'ha d'anar a la feina. Igualment anem a fer un tomb, una volta ràpida pel poble, recorrent els establiments i locals de menjar ràpid de Main Street fins als camps oberts dels afores de Windsor, abans que en Will pregunti si ens va bé que ens porti a casa.

Em deixa a mi primer, just abans de les onze, i els dic a tots dos que ens veurem al matí, quan en Will ens passi a buscar per anar a l'escola. No se'n van així que baixo del cotxe, sinó que s'esperen que hagi obert la porta principal de casa i m'acomiaadi amb la mà com sempre; llavors s'allunyen fins que ja no sento l'enrenou de la música d'en Holden.

En canvi, sento l'enrenou dels meus pares. La veu del papa, sobretot. Discuteixen d'aquella manera continguda amb què ho fan quan no estan emprenyats, sinó amoïnats, més aviat. Un desacord discret, un fet que resulta massa habitual en aquesta casa.

A la porta, em trec les ballarines i tanco amb clau, llavors travesso la catifa del rebedor i passo a la saleta, on aquesta nit els resums de l'NFL desfilen l'un rere l'altre a la tele amb el volum abaixat. La mama seu molt recta a l'extrem del sofà, amb els ulls enclotats i cansats, i els fins llavis ben premuts. Duu xandall i els cabells recollits en una cua, i va sense maquillatge... Res de nou a aquestes hores de diumenge. El papa està dret davant seu, a l'altra banda de la sala. A la tauleta auxiliar que s'interposa entre tots dos hi ha una ampolla buida de vi, amb una taca de pintallavis al vorell. Recordo que la mama s'ha servit una copa de chardonnay abans que jo me n'anés, fa hores, d'una ampolla sense encetar. Havia promès que seria la primera i l'última d'avui. Però sempre ho diu, això, i el papa té l'ampolla buida a la mà per demostrar-ho.

—Ah. MacKenzie —diu, deixant escapar una alenada. Com si jo no m'hagués fixat encara en l'ampolla, amaga la mà rere l'esquena per ocultar-la. Ajunta les celles—. No t'he sentit arribar.

Li faig un somriure hermètic, però no dic res, perquè estic més centrada en la mama. Tinc l'alçada del papa, però d'ella tinc tota la resta. Tenim els mateixos ulls d'un marró intens. Els mateixos pòmuls alts i enfonsats, la mateixa mandíbula forta.

—Me'n vaig al llit, mama —li dic en veu baixa mentre m'agenollo a terra al seu costat, mirant-la amb tendresa. No està borratxa. No, no pas amb una ampolla, ara ja no en té prou, amb això, sinó que la ganyota lletja a la cara només li apareix al cap d'un parell de co-

pes—. Potser tu també hi hauries d'anar? —insinuo, agafant-li la mà.

La mama clava la vista a terra, immutable per uns instants, abans d'obrir les pesades parpelles per mirar el papa, esguardant-lo com si això fos culpa seva, com si hagués estat ell qui hagués obert l'ampolla, per començar. Llavors es tranquil·litza, sospira i assenteix mentre els seus ulls marrons es troben amb els meus.

Li agafó la mà i m'aixeco, arrossegant-la rere meu, amb els dits entrellaçats. Té la mà calenta i més d'una unglà trencada. D'un temps ençà no es preocupa d'arreglar-se-les. El papa em mira amb agraïment a la cara, però els ulls expressen una altra cosa. Són de disculpa, gairebé de culpa. Me n'acomio amb la mà lliure i m'emporto la mama fora de la saleta, pel passadís, fins a la seva habitació. Quan encenc la llum, serro les dents en veure el desordre que hi trobo. Hi ha un munt de roba neta escampada de qualsevol manera per terra, el llit encara està desfet des del matí, les cortines estan tancades com si no les haguessin obert en tot el dia. Normalment, considero que ha estat un bon dia si aquesta habitació veu la llum del sol.

La mama s'asseu als peus del llit, però l'aigualit somriure de confiança que em fa no aconseguix apaivagar el meu enuig.

—Només m'he pres unes copes —diu, fent rodar els ulls—. El teu pare és un exagerat.

No crec pas que ho sigui, i no crec que hagin estat només unes copes, tampoc. Però no l'hi dic, simplement recullo la roba de terra, la plego de nou i la deso.

Al tocador (a prop de la fotografia emmarcada del papa i jo de fa molts anys, quan ell encara tenia cabells i jo no tenia incisives) hi ha una altra copa de vi. Buida, tom-bada, abandonada des d'ahir.

Em mossego el llavi inferior i acoto el cap, i tanco a poc a poc el calaix. La mama s'ha aixecat i arrossega els peus per la petita habitació al meu darrere, de manera que agafo la copa i em giro per mirar-la, amagant-la rere l'esquena. Dissimulant la decepció que m'omple el pit, m'esforço per somriure.

—Estic supercansada; per tant, ja parlarem al matí —li dic—. En Will em vindrà a buscar a dos quarts de vuit.

La mama no diu res, però arruga el front quan s'adona que he pispat la copa de vi del tocador. Se li torcen els llavis i esmola la mirada; tot i això, fa veure que no s'hi ha fixat. Al contrari, estava els coixins amb calma, i jo surto de l'habitació tancant la porta i deixant-la sola.

Em quedo al passadís amb la copa de vi a les mans per examinar-la. L'agafo tan fort que per un segon em penso que la faré miques, però el papa m'interromp abans que la pugui estrènyer encara més fort.

Es repenja al marc de la porta de la saleta, amb les faccions contretes per la culpa, mentre diu:

—No puc més.

S'incorpora i avança cap a mi, posant la seva mà sobre la meua mentre en pren la copa que he estat afer-rant amb tanta força. L'altra copa, la de la saleta, la té a l'altra mà.

El papa és massa jove per estar tan calb, i també és

massa jove per tenir tantes arrugues. Però és calb i té moltes arrugues, i jo no suporto aquesta mirada trista dels seus ulls que apareix cada cop que ha de rentar una altra copa, perquè això encara el fa semblar més vell. Passa pel meu costat, allunyant-se pel passadís fins a la cuina a les fosques, i jo em quedo allà plantada, esperant, escoltant el soroll de l'aigüera.

Quan el papa obre l'aigua per eliminar el pintallavis de la copa de vi, em trobo contemplant la tauleta auxiliar. Hi ha una fotografia emmarcada de la mama i el papa el dia del seu casament, i n'hi ha una de meva del primer dia al parvulari, amb uns horrorosos clips rosa als cabells, i llavors hi ha el marc del mig... el que és d'un rosa clar i que no agafa mai pols perquè la mama el neteja dues vegades al dia. A dins del marc hi ha cinc lletres de color rosa, en cursiva, precioses. Aquestes cinc lletres són tot el que ens queda d'ella, tan simples com el seu nom, l'únic record perquè ni tan sols vam tenir temps de triar-ne d'altres.

La petitona Grace, que no vam poder conèixer, però que no oblidarem mai.

La Danielle Hunter potser es pensa que tant me fan ells, ella i en Jaden, però sí que m'importen, probablement més que a la majoria de la gent, però la veritat és que em fa por ser prop seu. Em fa por perquè sé el cop que suposa perdre algú; sé fins a quin punt afecta aquest dolor; sé com fa canviar la gent.

Ho sé perquè he vist com ens ha canviat a nosaltres, també.